

Arrest

nr. 275 866 van 10 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat mr. M. KIWAKANA, die *loco* mr. B. SOENEN verschijnt, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 18 juni 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 mei 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 17 december 2021.

1.3. Op 21 februari 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 februari 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Liberiaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren op (...) 1980 te Lofar, Liberia. U ging naar school en u rondde uw middelbaar onderwijs af.

U groeide niet op bij uw biologische ouders. Sinds u zich kan herinneren, woonde u bij uw voogden – een koppel uit de Verenigde Staten. U verhuisde met uw voogden in 1994 van Lofar naar een plek in Liberia aan de grens met Ivoorkust. Daar verbleven jullie tot 1998 waarna jullie naar Danané, Ivoorkust verhuisden. U verbleef bij uw voogden tot 2000 waarna u naar Ghana vertrok met als doel om u bij te scholen om kleermaakster te worden. Vanaf 2003 woonde u in een vluchtelingenkamp, Buduburam in Ghana. U woonde er met uw vriendje, J.(...), P.(...) O.(...) L.(...) (CGVS (...))V waarmee u in 2006 huwde. Jullie kregen samen een zoon, M.(...) K.(...) J.(...), geboren op (...) 2010 te Buduburam, Ghana.

Uw man verliet het kamp in september 2010 omdat de situatie er voor hem zeer moeilijk werd. Sinds zijn vertrek had u sporadisch contact met hem. U wist dat hij in Europa verbleef, maar u wist niet precies waar. Na zijn vertrek bleef u in het vluchtelingenkamp. De situatie in het kamp werd echter slechter en slechter. Toen de onrusten groter werden, besloot u om het kamp te verlaten in februari 2011. Samen met een vriendin, P.(...) en uw zoon M.(...), vluchtten jullie via Ivoorkust naar Liberia waar jullie in januari 2012 arriveerden. U woonde samen met P.(...) in Monrovia waar u werkte als kleermaakster. Tijdens de ebola crisis werd P.(...) ziek. Omdat haar situatie zeer ernstig werd, besloot u om uw zoon naar een vriendin, E.(...), te brengen en ging u met P.(...) naar een ebolacentrum voor verzorging. U raakte ook besmet met het ebolavirus. P.(...) overleed begin 2015. U genas van het virus maar was gedurende een lange periode zeer verzwakt.

In 2015 ontmoette u uw oom, de broer van uw moeder in Monrovia en u wisselde telefoonnummers uit. Toen bleek dat u na het overlijden van P.(...) haar het huis moest verlaten en u nog erg zwak was na uw ebola besmetting, contacteerde u uw oom en vroeg u of u bij hem zou kunnen verblijven. Hij stemde hiermee in en eind 2015 verhuisde u naar Keneja.

In 2016 kwam uw biologische vader samen met andere familieleden en een 'kingsman' naar uw oom en vertelden ze u dat u moest huwen met een oudere man en dat u uw overleden moeder moest opvolgen als sowé, iemand die vrouwelijke genitale verminking (VGV) toepaste en dat u zelf VGV diende te ondergaan. U uitte uw ongenoegen en u gaf aan dat u reeds getrouwd was. De aanwezigen zeiden dat u de traditie moest volgen en dat de ceremonie in december 2016 zou worden uitgevoerd. Uw oom gaf aan dat u het niet moest doen en ook u stond gekant tegen de traditie van VGV en een gedwongen huwelijk. In juli 2016 kwam een kleinere delegatie opnieuw naar uw oom om u aan uw plichten te herinneren. U voelde dat het voor hen menens was. U gaf aan dat u tijd nodig had om u voor te bereiden waardoor ze u verder met rust lieten en u bij uw oom kon blijven wonen.

In december 2016 besloot u om bij uw oom weg te gaan. U ging naar uw vriendin E.(...) die heel de tijd voor uw zoon had gezorgd terwijl u bij uw oom woonde. U verbleef er tot juni 2019. In die periode werd u twee keer opgemerkt door uw familieleden; een eerste keer in 2018 en een tweede keer in 2019. Toen zagen uw familieleden u vanop een afstand en wezen u na. Hieruit begreep u dat het gevaarlijk werd en dat u best Liberia kon verlaten. U had het bovendien moeilijk omdat u een ebola patiënt was en werd gestigmatiseerd door de samenleving.

Via een smokkelaar kon u een visum bekomen om het land te verlaten. Er werd u gezegd dat uw zoon kort na uw vertrek het land zou kunnen verlaten. Echter, tot op heden verblijft hij nog steeds bij uw vriendin E.(...) in Liberia.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een registratiekaart UNHCR uitgegeven door de Ghanese overheid; uw huwelijkscertificaat uitgegeven door de Ghanese overheid; een certificaat waaruit blijkt dat u gedurende drie jaar een opleiding heeft gevolgd voor kleermaakster in Ghana; een attest waaruit blijkt dat u een opleiding heeft gevolgd om een naaimachine te gebruiken; uw senior school certificaat; een certificaat dat u uw high school heeft afgerond; verschillende foto's van een huwelijk; een foto van een baby; een geboortecertificaat van uw zoon M.(...) K.(...) J.(...); foto's van u, uw man en jullie zoontje; een originele krant The Lofa Eye van vrijdag 20 september 2019 en een attest ivm psychologische opvolging opgemaakt door WomanDo dd 15/12/2021.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het attest dat u voorlegt ivm uw psychologische opvolging, opgemaakt door mevr. E.(...) B.(...) van WomanDo dd 15 december 2021 blijkt immers dat u te kampen heeft met een posttraumatische stressstoornis, PTSS en dat u hierdoor enkele cognitieve problemen heeft zoals problemen met uw geheugen, dat u verward kan zijn en problemen kan hebben om u te concentreren. Daarnaast zou het niet eenvoudig zijn voor u om te spreken over uw verleden. Om hier op

passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een protection officer die een jarenlange expertise heeft opgebouwd van het horen van mensen met PTSS en die doorgedreven opleidingen heeft gevolgd en ervaring heeft m.b.t. gendergerelateerde asielmotieven. Daarnaast werd u een pauze aangeboden na minder dan anderhalf uur horen en werd de nodige aandacht besteed om een vertrouwensklimaat op te bouwen zodat u zo min mogelijk last had van enige stress.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u gedwongen werd om te huwen met een oudere man terwijl u reeds getrouwd bent met J.(...), P.(...) O.(...) L.(...) en dat u VGV moest ondergaan. U zou tevens uw moeder moeten opvolgen als sowé. Daarnaast verklaart u dat u in Liberia werd gestigmatiseerd omwille van uw ebola infectie (zie notities CGVS, p 23).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat u de laatste twee jaar en half vóór uw vertrek uit Liberia in Logan Town bushr island woonde en dat u hiervoor in red light city in Monrovia woonde en daarvoor 12 jaar in Ghana in een vluchtelingenkamp (zie verklaring DVZ, vraag 10, opgemaakt op 7 mei 2020). U haalt er geenszins aan dat u gedurende bijna één jaar; van eind 2015 tot december 2016 bij uw oom zou hebben gewoond in Keneja, zoals u verklaart bij het CGVS (zie notities CGVS, p 17). Het is wel zeer verwonderlijk dat u bij de DVZ nalaat om aan te geven dat u bij uw oom woonde, zeker gezien daar al uw problemen begonnen. U verklaarde immers dat uw vader en andere familieleden u daar hebben gevonden en u hebben gezegd dat u zou moeten huwen, VGV ondergaan en uw moeder als sowé opvolgen (zie notities CGVS, p 17). Indien u werkelijk werd gedwongen om te huwen, VGV te ondergaan en uw moeder op te volgen als sowé toen u bij uw oom verbleef, kan van u verwacht worden dat u vermelding maakt van deze plek wanneer u gevraagd wordt om uw woonplaatsen te overlopen, zeker gezien het een centraal moment is binnen uw asielrelaas. Dat u nalaat om de woonplek bij uw oom te vermelden, is een eerste negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van de door u geopperde problemen.

Verder kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen dat u aan voogden werd afgestaan ter bescherming om wat uw moeder deed (zie notities CGVS, p 9). U verklaarde dat uw voogden u hadden gezegd dat uw moeder dingen deed die niet goed waren. Wanneer u hierover meer vragen stelde, zeiden ze dat het over VGV ging, zonder hier verder in detail over te gaan (zie notities CGVS, p 9). Echter, indien uw moeder u werkelijk aan voogden toevertrouwde om u te beschermen en wanneer u weet dat het om VGV gaat, kan van u worden verwacht dat u enige voorzichtigheid aan de dag legt. U verklaart immers dat u wel iets over VGV wist (zie notities CGVS, p 10). En dat u dacht dat, omdat u al groot was, het niet meer zou gebeuren (zie notities CGVS, p 16). Echter, indien u dacht dat uw moeder VGV uitvoerde in Liberia, kan van u verwacht worden dat u zich hierover informeert. Zodoende had u kunnen weten dat er een traditie bestaat waar de oudste dochter zou verondersteld worden om de moeder op te volgen na diens overlijden. Het feit dat u nalaat om u terdege te informeren vormt een negatieve indicatie op de geloofwaardigheid van uw relaas. In die omstandigheden is het immers niet geloofwaardig dat u zonder enige veiligheidsmaatregelen contact met uw oom opneemt, ook al dacht u dat u, nu u groot was, het niet meer zou gebeuren (zie notities CGVS, p 16).

Verder geeft u aan dat uw oom, de broer van uw moeder, u wel regelmatig kwam opzoeken en kwam kijken hoe het met u ging toen u bij uw voogden woonde (zie notities CGVS, p 7). Indien u werkelijk moest beschermd worden tegen deze traditie, is het niet aannemelijk dat uw oom, die u in het verleden kwam opzoeken en kwam polsen hoe het met u ging, u niet zou inlichten over de gevaren die u zou lopen als u in contact zou komen met uw familie. Dat uw oom toestemt om bij hem te komen wonen (zie notities CGVS, p 13) en dat hij u niet had gezegd dat er andere familieleden bij hem in de buurt woonden (zie notities CGVS, p 16) doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees om VGV te ondergaan of uw moeder te moeten opvolgen. Indien uw oom u werkelijk wilde behoeden, is het niet aannemelijk dat hij dergelijk risico neemt om u bloot te stellen aan uw familieleden terwijl u verklaarde dat uw moeder alles had gedaan om u te beschermen. U kreeg immers van uw oom te horen dat uw moeder was overleden aan de gevolgen van ebola (zie notities CGVS, p 13). Indien uw moeder werkelijk 'supreme sowé' was (zoals moet blijken uit het artikel dat u voorlegt – zie groene map), moet uw oom wel op de hoogte geweest zijn dat u, als oudste dochter, wordt verondersteld om uw moeder op te volgen (zoals staat vermeld in het krantenartikel). Het feit dat uw oom u terug in contact brengt met uw familie door u bij hem te laten wonen, ondanks het feit dat de traditie zou opdragen dat de oudste dochter haar moeder zou opvolgen, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Niet alleen kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw verblijf bij uw oom, dat u niet vermeldde bij de DVZ (cfr infra). Ook kan u niet aannemelijk maken dat uw familie u werkelijk wilde onderwerpen aan een gedwongen huwelijk, VGV en de opvolging van uw moeder. Het is niet aannemelijk dat, indien ze u onder dwang zouden willen laten huwen, ze hiertoe geen concrete stappen ondernamen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aangaf dat u al getrouwd was en niet akkoord ging met het voorstel (zie notities CGVS, p 14). Ondanks het feit dat u niet akkoord ging, lieten ze u bij uw oom wonen van begin 2016 tot december 2016. Zelfs wanneer u daarna weggaat van bij uw oom en tot tweemaal toe wordt opgemerkt in Monrovia, onderneemt uw familie niets. Uit uw verklaringen blijkt dat ze u nawezen (zie notities CGVS, p 22). Indien uw familie u werkelijk zou willen onderwerpen aan deze tradities is het niet aannemelijk dat ze niet meer doen dan u nawijzen. Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw man, J.(...), P.(...) O.(...) L.(...) (CGVS (...)V) reeds zes keer een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij het CGVS en al meermaals een procedure heeft gestart op basis van artikel 9bis en dat hij in één of verschillende lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen zou hebben ingediend (zie informatie bij overdracht van het dossier van de DVZ naar het CGVS dd 12/02/2020). Zijn recentste verzoek om internationale bescherming gebeurde wanneer hij zich in het gesloten centrum bevond van Melsbroek met het vooruitzicht om gerepatrieerd te worden. Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw man zijn zesde verzoek gebeurde op dezelfde dag waarop u zich aanmeldde om uw eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, namelijk 31 januari 2020. Dat jullie op hetzelfde moment een verzoek om internationale bescherming indienden, kan wijzen op procedure misbruik, met als enige doel om jullie verblijf in België te verleggen. Zeker gezien uit uw verklaringen bij de DVZ bleek dat u zich reeds sinds 18 juni 2019 in België bevond (zie Verklaring DVZ, vraag 32, opgemaakt door de DVZ op 7/05/2020). Indien u, die beweert vervolgd te worden in uw land van herkomst en hierom bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich, indien u nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u de eerste stappen zet om bescherming te zoeken op dezelfde dag als wanneer uw man zijn zesde verzoek indient, is opmerkelijk en roepen wederom bedenkingen op bij de waarachtigheid van uw relaas.

Verder kunnen er ook ernstige bedenkingen worden gemaakt mbt de door u aangehaalde stigmatisering omwille van uw ebola infectie. (zie notities CGVS, p 23).

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat overlevers van ebola in sommige gevallen te maken krijgen met stigmatisering. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u uw oom vroeg om bij hem te komen wonen (zie notities CGVS, p 13), dat uw familie u wilde laten huwen met een oudere man en dat u sowé zou moeten worden (zie notities CGVS, p 6). Indien u werkelijk ebola overlever zou zijn en te maken had met stigmatisering is het wel zeer verwonderlijk dat er een huwelijkspartner voor u werd gevonden, dat iemand VGV op u wilde toepassen en dat u uw moeder zou moeten opvolgen als sowé. Uw verklaringen over stigmatisering rijmen niet met uw eerdere verklaringen. Wanneer de PO u confronteert met het feit dat een sowé zeer nauw menselijk contact heeft, geeft u zeer simplistisch aan dat het 'traditie' is (zie notities CGVS, p 24), zonder enige reflectie naar de door u aangehaalde stigmatisering die er zou heersen t.a.v. ebola overlevers. Uw relaas mist opnieuw coherenties waardoor de door u aangehaalde vrees wederom op losse schroeven komt te staan. Bovendien moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden. U maakt echter niet aannemelijk dat de voornoemde beweerde stigmatisering dermate systematisch en ingrijpend zal zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U kan immers wonen bij uw oom en uw vriendin E.(...), u geeft aan dat u niet kan werken als kleermaakster omdat u hierdoor nauw contact heeft met de klant (zie notities CGVS, p 23). Echter, dat u het beroep niet langer kan uitoefenen dat u graag doet, leidt niet tot vervolging zoals bedoelt in de Conventie van Genève.

Gegeven het geheel aan bovenstaande verklaringen dient vastgesteld dat de door u geopperde vrees voor een gedwongen huwelijk, om VGV te ondergaan en om uw moeder op te volgen als sowé, geenszins aannemelijk zijn en niet geloofwaardig bevonden worden. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vlucht uit Liberia – die het rechtstreekse gevolg geweest zou zijn van uw vrees voor een gedwongen huwelijk, de vrees voor VGV, de opvolging van uw moeder en de stigmatisering omdat u ebola heeft gehad. Daar de redenen waarom u uw land heeft verlaten ongeloofwaardig bevonden zijn, geldt hetzelfde voor de beweerde omstandigheden van uw vertrek uit Liberia. Uit het attest i.v.m. uw psychologische opvolging, opgemaakt door WomanDo, zou blijken dat u bij aankomst in Europa slachtoffer was van seksueel geweld en dat u was opgesloten in een huis en dat u meermaals verkracht zou zijn geweest (zie groene map - attest WomanDo). Tijdens uw interview bij de DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u echter helemaal niet aan dat u problemen kende bij aankomst in België. U verklaarde bij het CGVS alleen dat u enkele maanden in een huis verbleef en dat u er een man leerde kennen die u uiteindelijk hielp en naar het Klein Kasteeltje bracht (zie notities CGVS, p 15). Wanneer de PO u letterlijk vraagt naar uw vrees bij terugkeer naar Liberia geeft u alleen aan dat u een vrees heeft omwille van een gedwongen huwelijk, het ondergaan van VGV en om sowé te

worden (zie notities CGVS, p 23). Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u alles heeft kunnen vertellen, geeft u aan dat u alles heeft kunnen zeggen (zie notities CGVS, p 24). Uw advocaat refereert in de opmerkingen na het persoonlijk onderhoud naar de door u uiteengezette asielmotieven; gedwongen huwelijk, VGV en opvolging van uw moeder als sowé. Na het persoonlijk onderhoud kreeg u de notities van het persoonlijk onderhoud toegestuurd. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u uitgelegd dat u eventuele opmerkingen bij uw persoonlijk onderhoud kan formuleren (zie notities CGVS, p 3). U laat het na om te reageren op de notities van het persoonlijk onderhoud waardoor er vanuit kan worden gegaan dat u akkoord gaat met de weergave van het persoonlijk onderhoud en dat u geen toevoegingen wenst te doen. In het kader van de asielprocedure draagt u een verantwoordelijkheid; in die zin dat van u wordt verwacht dat u zo duidelijk en volledig mogelijk uw asielmotieven weergeeft. Indien u werkelijk slachtoffer zou zijn geweest van seksueel geweld bij aankomst in België en indien u hierom een vrees heeft bij terugkeer naar Liberia, kan van u worden verwacht dat u dit aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud of op zijn minst wanneer u de notities van het persoonlijk onderhoud kreeg toegestuurd. Dat u dit naliét, duidt erop dat u geen vrees heeft bij terugkeer naar Liberia, indien u werkelijk seksueel geweld heeft ondergaan.

Het door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw registratie kaart voor, uitgegeven door de Ghanese overheid met nr (...), waaruit blijkt dat u bij de Ghanese overheid een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De vrees die u in België aanhaalt heeft betrekking op de periode waarna u Ghana heeft verlaten en staat los van uw verzoek om internationale bescherming in Ghana. Dit document kan bijgevolg uw aangehaalde vrees in België niet ondersteunen. U legt verder een huwelijkscertificaat voor met nr (...), waaruit blijkt dat u gehuwd bent met P.(...) O.(...) J.(...) op (...) 2006 te Accra, Ghana. Uw huwelijk met mijnheer J.(...) wordt op geen enkel moment in twijfel getrokken. U legt tevens een kopie van een geboortecertificaat voor van jullie zoon, M.(...) K.(...) J.(...) met nr (...), waaruit blijkt dat hij op (...) 2010 werd geboren in Ghana, Gomoa Budubaram. U legt verder ook documenten voor waaruit blijkt dat u scholing heeft gevolgd; een certificaat waaruit blijkt dat u gedurende drie jaar een opleiding heeft gevolgd voor kleermaakster in Ghana, uitgegeven in juni 2007; een attest waaruit blijkt dat u een opleiding heeft gevolgd om een naaimachine te gebruiken in augustus 2006; uw senior school certificaat Liberia van 2000; een certificaat dat u uw high school heeft afgerond in juli 2000. U legt tevens verschillende foto's neer van een huwelijk; van een baby, waarvan u verklaart dat het uw zoon is; van u en uw man en jullie zoontje. Deze attesten en foto's staan echter los van de door u aangehaalde vrees voor vervolging en kunnen daarom uw relaas niet ondersteunen. U legt tevens een originele krant voor van The Lofa Eye van vrijdag 20 september 2019. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst. Bijgevolg is het niet ondenkbaar dat krantenartikelen tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Liberiaanse krantenartikelen bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Er wordt dan ook geen bewijswaarde toegekend aan dit document. Tot slot legt u een attest neer ivm de psychologische opvolging die u volgt bij WomanDo (dd 15/12/2021, opgemaakt op 15 december 2021). Hierbij dient te worden opgemerkt dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u tot op heden het document niet heeft overgemaakt dat aantoonst dat u ebola heeft doorgemaakt. U geeft aan dat u dit zou vragen aan uw vriendin (zie notities CGVS, p 15). Daar u nalaat om dit document over te maken aan het CGVS maakt dat u niet voldoet aan de samenwerkingsplicht die krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet op u rust. Volgens dit artikel dient u zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van uw verzoek neer te leggen en is het ontbreken van een bewijs omtrent uw ebola infectie, waarvan u verklaart dat u hiervan een document zou hebben (zie notities CGVS, p 15) een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het doormaken van ebola.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt aan het verzoekschrift nog volgende stukken:

- een psychologisch attest van WomanDo d.d. 11 maart 2022 (stuk 2);
- het rapport “2016 Country Reports on Human Rights Practices – Liberia” (stuk 3);
- het rapport “Ongoing harm: female genital mutilation in Liberia” van The Borgen Project (stuk 4);
- een foto van een attest waaruit blijkt dat verzoekster Ebola heeft doorgemaakt d.d. 15 december 2015 (stuk 5);
- e-mailverkeer tussen verzoeksters advocaat en de organisatie “Hand in Hand” d.d. 7 en 22 maart 2022 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) indien verzoekster werkelijk werd gedwongen om te huwen, vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) te ondergaan en haar moeder op te volgen als *sowé* toen zij bij haar oom verbleef, kan van haar worden verwacht dat zij vermelding maakt van deze plek wanneer haar gevraagd wordt om haar woonplaatsen te overlopen. Dat verzoekster naliert om de woonplek van haar oom te vermelden, is een eerste negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van de door haar geopperde problemen;
- (ii) er kunnen ernstige bedenkingen worden gemaakt bij verzoeksters verklaringen dat zij aan voogden werd afgestaan ter bescherming om wat haar moeder deed, gelet op verzoeksters gebrek aan interesse om zich over de activiteiten van haar moeder te informeren;
- (iii) het is niet aannemelijk dat verzoeksters oom (broer van haar moeder), die haar regelmatig kwam opzoeken bij haar voogden, haar niet zou inlichten over de gevaren die zij zou lopen als zij in contact zou komen met haar familie. Dat verzoeksters oom haar terug in contact brengt met haar familie door verzoekster bij hem te laten wonen, dit ondanks het feit dat de traditie zou opdragen dat de oudste dochter haar moeder zou opvolgen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas;
- (iv) het is niet aannemelijk dat, indien verzoeksters familie haar werkelijk zou willen onderwerpen aan de tradities, ze niet meer zouden doen dan haar nawijzen;
- (v) verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming, waarbij zij de eerste stappen pas zette op dezelfde dag dat haar echtgenoot een zesde verzoek om internationale bescherming indient, is opmerkelijk en roept wederom bedenkingen op bij de waarachtigheid van haar relaas;
- (vi) er kunnen verder ernstige bedenkingen worden gemaakt met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde stigmatisering omwille van haar ebola-infectie vermits het zeer verwonderlijk is dat er voor verzoekster een huwelijkspartner zou worden gevonden, iemand VGV op haar wilde toepassen en verzoekster haar moeder zou moeten opvolgen als *sowé* indien zij daadwerkelijk te maken zou hebben

gekreken met ebola en het daaraan verbonden stigma; bovendien moet het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgesteld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, *quod non in casu* vermits verzoekster bij haar oom kan wonen en haar vriendin E. en het feit dat zij haar beroep als kleermaakster niet langer zou kunnen uitoefenen niet leidt tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag;

(vii) vermits er geen geloof kan worden gehecht aan de redenen waarvoor verzoekster Liberia heeft verlaten kan er evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde omstandigheden van haar vertrek. Wat betreft het psychologisch attest van WomanDo, waaruit zou blijken dat verzoekster in Europa slachtoffer was van seksueel geweld en dat zij was opgesloten in een huis waarbij zij meermaals verkracht zou zijn geweest, moet nog worden opgemerkt dat verzoekster dit geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, op het CGVS, maar vooral ook naliet om hierover iets te vermelden nadat zij de notities van het persoonlijk onderhoud kreeg toegestuurd;

(viii) de documenten die verzoekster voorlegt in het kader van de administratieve procedure zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Als deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing – *in casu* de beslissing van de commissaris-generaal – op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster verklaart dat zij in Liberia gedwongen werd om te huwen met een oudere man, gedwongen zou worden om VGV te ondergaan, alsook dat zij haar moeder moest opvolgen als sowé. Verzoekster geeft verder aan dat zij tevens vreest in haar land van herkomst te worden gestigmatiseerd omwille van het feit dat zij een ebola-infectie heeft doorgemaakt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 13-14 en 23).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekster bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het attest dat u voorlegt ivm uw psychologische opvolging, opgemaakt door mevr. E.(...) B.(...) van WomanDo dd 15 december 2021 blijkt immers dat u te kampen heeft met een posttraumatische stressstoornis, PTSS en dat u hierdoor enkele cognitieve problemen heeft zoals problemen met uw geheugen, dat u verward kan zijn en problemen kan hebben om u te concentreren. Daarnaast zou het niet eenvoudig zijn voor u om te spreken over uw verleden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een protection officer die een jarenlange expertise heeft opgebouwd van het horen van mensen met PTSS en die

doorgedreven opleidingen heeft gevolgd en ervaring heeft m.b.t. gendergerelateerde asielmotieven. Daarnaast werd u een pauze aangeboden na minder dan anderhalf uur horen en werd de nodige aandacht besteed om een vertrouwensklimaat op te bouwen zodat u zo min mogelijk last had van enige stress. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Verzoekster voert niet met goed gevolg aan, waar zij andermaal verwijst naar het feit dat zij aan PTSS lijdt en hierdoor cognitieve problemen heeft, met name concentratie- en geheugenproblemen en verwardheid, dat zij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van haar verzoek om internationale bescherming haar asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, dan wel dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid.

Uit de door verzoekster voorgelegde psychologische attesten van WomanDo d.d. 15 december 2021 (administratief dossier, map 'Documenten') en 11 maart 2022 (verzoekschrift, stuk 2), blijkt immers niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In deze attesten wordt verwezen naar verzoeksters voormelde klachten en wordt opgemerkt dat het belangrijk is dat haar mentale toestand en symptomen van PTSD worden in rekening gebracht tijdens het persoonlijk onderhoud, hetgeen *in casu* werd gedaan zoals blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en voorgaande. Verder wordt in de attesten opgemerkt dat verzoekster het moeilijk heeft om zich uit te spreken over de gebeurtenissen die zij meemaakte bij haar aankomst in Europa. Nergens in de attesten wordt evenwel aangemerkt dat het voor verzoekster ten gevolge van haar psychische problemen onmogelijk zou zijn om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. In dit verband dient er bovendien op gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoekster ook naliet om na het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud schriftelijk haar asielmotieven, in het bijzonder het feit dat zij slachtoffer zou zijn geweest van seksueel geweld bij aankomst in België, aan te vullen en/of uiteen te zetten.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken in het verzoekschrift. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar voormelde klachten en het hieruit voortvloeiende kwetsbaar profiel. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de geschetste elementen van haar kwetsbaarheid.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Voorts dient te worden benadrukt dat de aangebrachte attesten geen bewijs vormen van het voorgehouden vluchtrelaas van verzoekster nu kan worden opgemerkt dat een psycholoog of psychiater vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog of psychiater is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan niet met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Nergens uit de door verzoekster voorgelegde attesten blijkt dat de opstellers zich voor hun conclusies aangaande de feiten die zich in Liberia en/of Europa zouden hebben afgespeeld, hebben gesteund op andere gegevens dan de verklaringen van verzoekster. De attesten vormen dan ook geen bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoekster zijn ontstaan.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor verzoeksters psychologische toestand, dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haar hoofd op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren in haar land van herkomst. Evenmin

toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Waar verzoekster te dezen nog verwijst naar een arrest van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Verzoekster verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot haar verzoek om internationale bescherming.

2.3.4.2.2. Met betrekking tot de door verzoekster voorgehouden vrees om gedwongen te moeten huwen, VGV te moeten ondergaan en de rol van sawé te moeten waarnemen, overweegt de commissaris-generaal op goede gronden:

“Verder kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen dat u aan voogden werd afgestaan ter bescherming om wat uw moeder deed (zie notities CGVS, p 9). U verklaarde dat uw voogden u hadden gezegd dat uw moeder dingen deed die niet goed waren. Wanneer u hierover meer vragen stelde, zeiden ze dat het over VGV ging, zonder hier verder in detail over te gaan (zie notities CGVS, p 9). Echter, indien uw moeder u werkelijk aan voogden toevertrouwde om u te beschermen en wanneer u weet dat het om VGV gaat, kan van u worden verwacht dat u enige voorzichtigheid aan de dag legt. U verklaart immers dat u wel iets over VGV wist (zie notities CGVS, p 10). En dat u dacht dat, omdat u al groot was, het niet meer zou gebeuren (zie notities CGVS, p 16). Echter, indien u dacht dat uw moeder VGV uitvoerde in Liberia, kan van u verwacht worden dat u zich hierover informeert. Zodoende had u kunnen weten dat er een traditie bestaat waar de oudste dochter zou verondersteld worden om de moeder op te volgen na diens overlijden. Het feit dat u nalaat om u terdege te informeren vormt een negatieve indicatie op de geloofwaardigheid van uw relaas. In die omstandigheden is het immers niet geloofwaardig dat u zonder enige veiligheidsmaatregelen contact met uw oom opneemt, ook al dacht u dat u, nu u groot was, het niet meer zou gebeuren (zie notities CGVS, p 16).

Verder geeft u aan dat uw oom, de broer van uw moeder, u wel regelmatig kwam opzoeken en kwam kijken hoe het met u ging toen u bij uw voogden woonde (zie notities CGVS, p 7). Indien u werkelijk moest beschermd worden tegen deze traditie, is het niet aannemelijk dat uw oom, die u in het verleden kwam opzoeken en kwam polsen hoe het met u ging, u niet zou inlichten over de gevaren die u zou lopen als u in contact zou komen met uw familie. Dat uw oom toestemt om bij hem te komen wonen (zie notities CGVS, p 13) en dat hij u niet had gezegd dat er andere familieleden bij hem in de buurt woonden (zie notities CGVS, p 16) doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees om VGV te ondergaan of uw moeder te moeten opvolgen. Indien uw oom u werkelijk wilde behoeden, is het niet aannemelijk dat hij dergelijk risico neemt om u bloot te stellen aan uw familieleden terwijl u verklaarde dat uw moeder alles had gedaan om u te beschermen. U kreeg immers van uw oom te horen dat uw moeder was overleden aan de gevolgen van ebola (zie notities CGVS, p 13). Indien uw moeder werkelijk ‘supreme sowé’ was (zoals moet blijken uit het artikel dat u voorlegt – zie groene map), moet uw oom wel op de hoogte geweest zijn dat u, als oudste dochter, wordt verondersteld om uw moeder op te volgen (zoals staat vermeld in het krantenartikel). Het feit dat uw oom u terug in contact brengt met uw familie door u bij hem te laten wonen, ondanks het feit dat de traditie zou opdragen dat de oudste dochter haar moeder zou opvolgen, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de motivering van het CGVS kant noch wal raakt, zij benadrukt dat zij niet is opgegroeid in het traditioneel Keneia doch wel bij een Amerikaans gezin en zij verbleef ook erna nog in andere landen. Zij oppert dat zij daardoor op latere leeftijd bij haar oom is gaan wonen omdat zij nergens anders heen kon ondanks de risico's die dit met zich meebracht. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over waarom zij naar haar oom ging en niet naar haar vriendin E. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster in eerste instantie aangeeft dat haar oom dichter was en zij de familie wilde ontmoeten, om onmiddellijk daarna haar verklaringen aan te passen als zou zij enkel hebben geweten dat haar oom daar leefde wanneer de *protection officer* vraagt

of dit een goed idee was vermits verzoekster op de hoogte was van het feit dat haar moeder haar van iets wilde beschermen (administratief dossier, CGVS, p. 16).

Daarnaast merkt de commissaris-generaal nog op goede gronden op dat de door verzoekster geschetste gang van zaken, waarbij haar familie haar nog een hele tijd bij haar oom zou hebben laten wonen waar zij kon gaan en staan waar zij wilde (administratief dossier, CGVS, p. 21) en in die periode geen actie zou hebben ondernomen, de door haar voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"(...) Ook kan u niet aannemelijk maken dat uw familie u werkelijk wilde onderwerpen aan een gedwongen huwelijk, VGV en de opvolging van uw moeder. Het is niet aannemelijk dat, indien ze u onder dwang zouden willen laten huwen, ze hiertoe geen concrete stappen ondernamen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aangaf dat u al getrouwd was en niet akkoord ging met het voorstel (zie notities CGVS, p. 14). Ondanks het feit dat u niet akkoord ging, lieten ze u bij uw oom wonen van begin 2016 tot december 2016. Zelfs wanneer u daarna weggaat van bij uw oom en tot tweemaal toe wordt opgemerkt in Monrovia, onderneemt uw familie niets. Uit uw verklaringen blijkt dat ze u nawezen (zie notities CGVS, p. 22). Indien uw familie u werkelijk zou willen onderwerpen aan deze tradities is het niet aannemelijk dat ze niet meer doen dan u nawijzen. Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnt."

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Verzoekster hekelt voorts dat de commissaris-generaal haar vrees om besneden te worden volledig negeert. Zij wijst erop dat het overgrote deel van de meisjes en vrouwen in Liberia in de noordelijke regio nog besneden worden, waarbij ook "oudere vrouwen" niet gespaard blijven, alsook dat VGV nog steeds niet bij wet verboden is (verzoekschrift, stukken 3-4). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster haar vrees voor genitale verminking koppelt aan haar familie van vaderszijde (administratief dossier, CGVS, p. 13-14; Dienst Vreemdelingenzaken, 'vragenlijst' DVZ, vragen 3.4. en 3.5.). Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij aan voogden werd afgestaan ter bescherming van wat haar moeder deed, dat haar gebrek aan voorzorgsmaatregelen bij haar contact met haar oom en het feit dat verzoeksters oom haar zonder meer bij hem laat inwonen ondanks het feit dat de traditie zou opdragen dat de oudste dochter haar moeder zou opvolgen, haar geloofwaardigheid ondermijnen en dat ook het gebrek aan actie vanwege haar familie - die haar gedwongen zou willen laten huwen, haar zou willen onderwerpen aan VGV en haar als sowé haar moeder zou hebben willen laten opvolgen - de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt. Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te verklaren of te weerleggen, zodat zij bijgevolg evenmin aannemelijk maakt Liberia te hebben verlaten omwille van een vrees om genitale verminking te moeten ondergaan en te moeten toepassen. De aan het verzoekschrift gevoegde rapporten (stukken 3-4) vermogen aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het enkele feit dat verzoekster geen besnijdenis onderging is evenmin voldoende om aan te nemen dat er in verzoeksters hoofde daadwerkelijk een risico bestaat om besneden te worden. De Raad onderstreept in dit verband opnieuw dat deze vrees immers *in concreto* dient te worden aangetoond, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.3.4.2.3. Verzoekster stelt voorts stigmatisering te vrezen omwille van het feit dat zij ebola heeft doorgemaakt.

Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekster geen objectief bewijs voorlegt van het feit dat zij daadwerkelijk ebola heeft doorgemaakt. Zo verklaart zij op het CGVS dat zij aan een vriendin vroeg om documenten in verband met haar ebola-besmetting over te maken (administratief dossier, CGVS, p. 15), doch bleef zij daartoe in gebreke. Verzoekster voegt thans bij het verzoekschrift een attest dat mede ondertekend werd door Artsen Zonder Grenzen (verzoekschrift, stuk 5). De Raad merkt evenwel op dat dit slechts een foto betreft van een attest, waarbij de hoofding niet (volledig) op de foto staat en waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat foto's gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit.

Hoe dan ook dient opgemerkt dat hoewel met verzoekster kan worden vastgesteld dat uit de landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt dat overlevende van ebola in sommige gevallen te maken krijgen met stigmatisering, uit haar verklaringen dan weer volgt dat

verzoeksters oom vroeg om bij hem te komen wonen (administratief dossier, CGVS, p. 13), dat haar familie haar wilde laten huwen met een oudere man, dat zij onderworpen zou worden aan VGV en dat zij sowé zou moeten worden na het overlijden van haar moeder (administratief dossier, CGVS, p. 6). Deze laatste verklaringen staan haaks op haar bewering gestigmatiseerd te worden omwille van het feit dat zij ebola doormaakte. Door in het verzoekschrift aan te voeren dat het gegeven dat haar familie de traditie boven het stigma plaatste, niet betekent dat zij door de rest van de maatschappij niet gestigmatiseerd wordt, beperkt zij zich tot blote beweringen die voorgaande inconsistentie tussen haar verklaringen niet kunnen verklaren of verschonen.

De Raad benadrukt te dezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Liberia persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo blijkt uit haar verklaringen immers dat verzoekster bij haar oom en haar vriendin E. kan wonen. Het enkele feit dat verzoekster haar beroep als kleermaakster niet opnieuw zou kunnen uitvoeren omdat zij dan nauw contact heeft met de klant (administratief dossier, CGVS, p. 23) is op zich niet voldoende om te resulteren in vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in haar hoofde.

2.3.4.2.4. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoekster aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig zijn, zijn de in de bestreden beslissing opgeworpen motieven dat verzoekster haar verblijf in Keneja bij haar oom niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook dat zij laattijdig haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overtuigende motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.4.3. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst pertinent opgemerkt als volgt:

“Het door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw registratie kaart voor, uitgegeven door de Ghanese overheid met nr (...), waaruit blijkt dat u bij de Ghanese overheid een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De vrees die u in België aanhaalt heeft betrekking op de periode waarna u Ghana heeft verlaten en staat los van uw verzoek om internationale bescherming in Ghana. Dit document kan bijgevolg uw aangehaalde vrees in België niet ondersteunen. U legt verder een huwelijkscertificaat voor met nr (...), waaruit blijkt dat u gehuwd bent met P.(...) O.(...) J.(...) op (...) 2006 te Accra, Ghana. Uw huwelijk met mijnheer J.(...) wordt op geen enkel moment in twijfel getrokken. U legt tevens een kopie van een geboortecertificaat voor van jullie zoon, M.(...) K.(...) J.(...) met nr (...), waaruit blijkt dat hij op (...) 2010 werd geboren in Ghana, Gomoa Budubaram. U legt verder ook documenten voor waaruit blijkt dat u scholing heeft gevolgd; een certificaat waaruit blijkt dat u gedurende drie jaar een opleiding heeft gevolgd voor kleermaakster in Ghana, uitgegeven in juni 2007; een attest waaruit blijkt dat u een opleiding heeft gevolgd om een naaimachine te gebruiken in augustus 2006; uw senior school certificaat Liberia van 2000; een certificaat dat u uw high school heeft afgerond in juli 2000. U legt tevens verschillende foto's neer van een huwelijk; van een baby, waarvan u verklaart dat het uw zoon is; van u en uw man en jullie zoontje. Deze attesten en foto's staan echter los van de door u aangehaalde vrees voor vervolging en kunnen daarom uw relaas niet ondersteunen. U legt tevens een originele krant voor van The Lofa Eye van vrijdag 20 september 2019. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst. Bijgevolg is het niet ondenkbaar dat krantenartikelen tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Liberiaanse krantenartikelen bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Er wordt dan ook geen bewijswaarde toegekend aan dit document.

(...)"

Wat betreft de door verzoekster voorgelegde psychologische attesten van WomanDo (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 2), de rapporten over VGV (verzoekschrift, stukken 3-4) en het attest waaruit moet blijken dat verzoekster ebola heeft doorgemaakt (verzoekschrift, stuk 5), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

Het e-mailverkeer tussen verzoeksters advocaat en de medewerker van "*Hand-in-hand*" (verzoekschrift, stuk 6), bevestigt enkel dat zij verzoekster hebben geholpen in haar zoektocht naar haar man in januari 2020 en haar zouden hebben geholpen om haar echtgenoot vrij te krijgen uit het gesloten centrum voor illegalen. Het neerleggen van deze informatie, die geen verband toont met verzoeksters vluchtrelaas, is echter geen bewijs van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven

uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een verzoeker om internationale bescherming voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. DE SMET